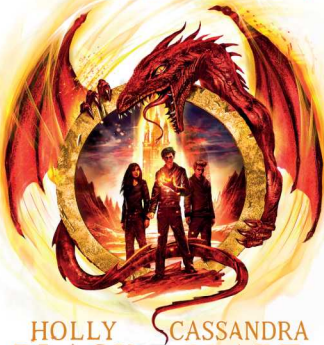

MAGISTÉRIUM

ZLATÁ VEŽA

V

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

MAGISTÉRIUM

Holly Black a Cassandra Clare
sú autorky týchto kníh:

séria *Magistérium*
ŽELEZNÁ SKÚŠKA
MEDENÁ RUKAVICA
BRONZOVÝ KĽÚČ
STRIEBORNÁ MASKA
ZLATÁ VEŽA

Holly Black
je autorka týchto kníh:

séria *Férska sága*
KRUTÝ PRINC

Cassandra Clare
je autorka týchto kníh:

séria *Nástroje smrteľníkov*
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

MAGNUS BANE. ZÁPISKY VEĽKOBOSORÁKA
SIMON LEWIS. PRÍBEHY Z TIEŇOLOVECKEJ AKADEMIE

séria *Pekelné stroje*
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

séria *Tajomná temnota*
POLNOČNÁ DÁMA
PÁN TIEŇOV

V.

MAGISTÉRIUM

ZLATÁ VEŽA

HOLLY BLACK A CASSANDRA CLARE

slovart

Copyright © Holly Black and Cassandra Clare 2018
Translation © Michal Jedinák 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3713-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujeme Cammie a Elliotovi,
ktorí vedia veľmi dobre zloštiť.*

↑ ≈ Δ ○ @

Prvá kapitola

Dom, v ktorom Call vyrastal, sa mu prvý raz v živote videl malý.

Alastair zastavil a vyhrnuli sa z auta, Chaos sa rozbehol popri okraji trávniku a brechal. Skôr ako Alastair auto zamkol, pohľadom zaletel k synovi. Nemuseli nosiť nijaké kufre ani si robiť starosti so športovými taškami či batožinou. Call sa od majstra Josepha vrátil domov s prázdnyimi rukami.

Neprišiel si celkom nalahko, pripomenul sa mu v hlave Aaronov hlas. Máš predsa mňa.

Call potlačil úsmev. Otec by sa čudoval, keby videl, ako sa bezdôvodne škerí, najmä keď v poslednom čase nemal na smiech veľa dôvodov – magistérium síce majstra Josepha a jeho armádu porazilo, ale straty boli vysoké. Callov najlepší priateľ Aaron vstal z mŕtvych, len aby opäť zomrel.

Aspoň pre ostatných.

Alastair prižmúril oči. „Si v poriadku? Vyzeráš nezdravo.“

Call dal úsmevu voľný priechod. „Teším sa, že som doma.“

Alastair ho nešikovne objal. „Nečudujem sa ti.“

Dom vyzeral menší aj vnútri. Call odišiel do svojej izby a Chaos mu dychčal za päťami. Chlapec si ešte nezvykol, že vlk má obyčajné zelené oči, nie jagavé ako zvieratá posadnu-

té chaosom. Zohol sa a poškrabkal ho za ušami. Vlk zívól a chvostom zametal dlážku.

Call sa motal po izbe, takmer bezcieľne chyťal do rúk rozličné predmety a opäť ich odkladal. Starú uniformu zo železného ročníka. Hladké okruhliaky z jaskýň magistéria. Fotografiu, na ktorej sa s Aaronom a Tamarou uškŕňajú od ucha k uchu.

Tamara. Zovrelo mu žalúdok.

Nerozprával sa s ňou, odkedy nad ním kľáčala na bojisku pri pevnosti majstra Josepha. V tej chvíli sa mu zdalo, že jej na ňom záleží tak, ako by si želal, ale ticho, ktoré prišlo potom, ho presvedčilo o opaku. Neželať si niečiu smrť je, napokon, jedna vec, ale chcieť sa s ním rozprávať, keď prežije, je čosi úplne iné.

Tamara nechcela, aby Aarona oživil, a keď to urobil, bola presvedčená, že ich priateľ nie je sám sebou. Pravdupovediac, Aaron sa tak ani *nesprával*. Ukázalo sa, že vrátenie duše do trochu odumretého tela s ním narobí divy. Paradoxne, Aaron je oveľa väčšmi vo svojej koži teraz, keď sa potíľka v Callovej hlave. Lenže Tamara nevie, že Aaron ešte celkom nezmizol a Call z jej predchádzajúcich reakcií uhádol, že keby to zistila, určite by ho z niečoho podozrievala. Už si predsa myslí, že Call je zlý čarodejník – alebo má k zlu aspoň sklony.

Call na to nechcel ani myslieť, lebo Tamara v neho verila najväčšmi zo všetkých ľudí na svete.

Aj tak jej to musíme povedať.

Call sa strhol. Hoci ho Aaron v nemocnici magistéria správdzal počas celej liečby z následkov použitia priveľkého množstva mágie chaosu, ktorú využil pri súboji s Alexom, na to, že jeho myšlienky počúva a odpovedá na ne iný človek, si nikdy nezvykne.

Ozvalo sa klopanie na dvere a vzápätí ich otvoril Alastair. „Dal by si si večeru? Mohol by som opieť hrianky so syrovou čili nátierkou. Alebo si objednáme pizzu.“

„Hrianky by boli skvelé.“

Alastair si dal na nich záležať, panvicu natrel maslom, aby sa chlieb dozlata opiekol, a otvoril plechovku rajčinovej polievky. Callov otec nebol ktovieaký kuchár, ale večerať s ním pri stole – a pašovať pod stôl okraje chleba pre Chaosu –, bolo oveľa lepšie ako najlahodnejšia hostina, ktorú vyčaril majster Joseph.

„Tak,“ prehovoril Alastair, len čo si sadol a obaja sa pustili do jedla. Polievka mala správnu sladko-slanú chuť a syrová nátierka bola primerane štiplavá. „Musíme sa porozprávať o budúcnosti.“

Zmätený Call zdvihol pohľad od polievky. „O budúcnosti?“

„V magistériu ťa čaká zlatý ročník. Všetci sa zhodli, že v striebornom si sa naučil dosť mágie, aby sa dal považovať za ukončený. Bránou prejdeš, len čo sa na jeseň vrátiš do školy.“

„Nemôžem ísť späť do magistéria!“ zvolal Call. „Všetci ma nenávidia.“

Alastair si neprítomne odhrnul tmavé vlasy. „Pravdepodobne nie tak veľmi ako predtým. Znova si hrdina.“ V mnohých smeroch bol skvelý otec, ale na taktnosti musí ešte veľa pracovať. „V každom prípade máš pred sebou už iba jeden rok štúdia. Bez majstra Josepha by mal byť veľmi pokojný.“

„Kolégium...“

Alastair ho prerušil: „Nemusíš ísť do kolégia, Call. Vlastne si myslím, že by bolo lepšie, keby si tam nešiel. Od Aaronovej smrti si jediný tvorič. Pokúsia sa ťa využiť, ale nikdy ti nebudú dôverovať. Nebudeš môcť žiť ako normálny čarodejník.“

Call si nebol istý, či nejaký čarodejník vedie normálny život. „Čo teda urobím? Pôjdem na obyčajnú vysokú školu?“

„Ja som na nijakú vysokú nechodil. Mohli by sme si dať pohov a trochu cestovať. Naučil by som ťa, čo robím, spolu by sme založili firmu. Napríklad v Kalifornii.“ Lyžicou zalovil v polievke. „Museli by sme si, pravdaže, zmeniť mená a vyhýbať sa magistériu aj zhromaždeniu mágov. Ale stálo by to za to.“

Call nevedel, čo na to povedať. Predstava, že sa už nikdy nestretne so zhromaždením, nebude sa trápiť ich pohľadom na tvoričov alebo nenávisťou k Nepriateľovi smrti Constantinovi Maddenovi, ktorého duša žije v jeho tele, sa mu v tejto chvíli zdala úžasná. Ale...

„Musím sa ti k niečomu priznať,“ povedal. „Aaron nezomrel.“

Alastair zvrátil čelo.

Ajaj, pomyslel si Aaron. *Dúfam, že to rozchodí.*

Otec sa opatrne opýtal: „Ako to myslíš?“

„Stále ho mám v hlave. Žije vo mne,“ vyhrkol Call.

Nemusíš mu to hovoriť, poznamenal Aaron. Veľmi vtipné, najmä od niekoho, kto ho iba pred chvíľou presviedčal, že by to mali povedať Tamare.

Alastair pomaly prikývol a Call od úľavy spustil plecia. Otec to prijal dobre. Možno bude vedieť, čo s tým.

„To je správny pohľad na vec,“ povedal napokon otec. „Veľmi dobre sa s tým vyrovnávaš. Viem, že smútok je ťažký, ale najlepšie, čo môžeš urobiť, je, že nezabúdaš na človeka, ktorého si stratil a...“

„Nerozumieš,“ prerušil ho Call. „Aaron sa so mnou rozpráva. *Počujem* ho.“

Alastair stále prikyvoval. „Presne tak som sa niekedy cítil po smrti tvojej matky. Takmer som počul, ako ma Sarah karhá. Najmä, keď som ti raz vonku dovolil, aby si sa plazil a kým som nedával pozor, jedol si hlinu.“

„Jedol som hlinu?“

„Pomáha to posilňovať imunitu,“ trochu sa bránil Alastair. „Nič sa ti nestalo.“

„Možno,“ odvetil Call. „Ale o to nejde. Hovorím ti, že Aaron je naozaj, naozaj so mnou.“

Alastair mu jemne položil ruku na plece. „Pravdaže.“

Call nemal to srdce pokračovať.

↑ ≈ Δ ○ @

Večer pred odchodom do posledného ročníka magistéria Call nespál. Ležal v posteli a mesiac mu vrhal na prikrývku pás bieleho svetla. Na cestu do školy, kde si oblečie tmavočervenú uniformu zlatého ročníka, sa zbalil do športovej tašky. Spomenul si, ako v uniforme vyzeral Alex Strike – frajersky a sebaisto sa pohyboval medzi priateľmi. Lenže Alex je teraz mŕtvy. A Call je rád. Alex zavraždil Aarona a zaslúžil si všetko, čo sa mu stalo.

Call, zašepkal mu v hlave Aaron. Nerozmýšľaj nad tým. Stačí, keď prežiješ zajtrajší deň.

„Všetci ma budú nenávidieť.“ Vedel, že otec s ním nesúhlasí, ale týmto si bol pomerne istý. Hoci v poslednej bitke sa postavil na dobrú stranu a zachránil magistérium, stále v sebe nosí skazenú dušu Constantina Maddena.

Chaos zakňučal a ňufákom strčil Callovi do ruky, potom sa mu pokúsil vliezť pod perinu. Ako šteniatko vyzeral roz-

tomilo, ale teraz z neho vyrástol nebezpečný dospelý vlk, aj keď už nie je posadnutý chaosom.

Chaos, prestaň, pomyslel si Aaron. Vlk prudko zdvihol hlavu a zažmurkal. *Počuje ma!* potešil sa Aaron.

„Iba si to namýšľaš,“ povedal Call.

Ozvalo sa klopanie na dvere. „Call? Telefonuješ?“ vyzval otec.

„Nie!“ zakričal. „Iba... rozprávam sa s Chaosom.“

„Dobre.“ Znelo to pochybovačne, ale Alastairove kroky sa vzdialili.

Máš Tamaru, Chaosu a mňa, povedal Aaron. *Kým držíme spolu, ničoho sa nemusíme báť.*

Druhá kapitola

Call sedel na sedadle spolujazdca v Alastairovom striebornom Rolls-Roycei Phantom z roku 1937, opäť sa viezol do magistéria a myslel na svoju cestu na železnú skúšku spreď štyroch rokov. Pamätal sa, ako mu otec povedal, že ak v testoch pohorí, nebude musieť chodiť do magickej školy, a to je dobre, lebo v podzemných tuneloch by mu hrozila smrť.

Dnes už Call vedel, čoho sa otec naozaj obával – prezradenia, že Callovo telo je schránka pre Constantinovu dušu. Všetko, čo Alastairovi naháňalo strach, sa naplnilo – až na smrť v tuneloch.

Ani na tú však ešte nie je neskoro.

Vždy myslíš na najhoršie? opýtal sa Aaron. *Napríklad na pridelenie bodov zlovestného vládca? Musíme sa o tom vážne porozprávať.*

„Nesúď ma,“ odvetil Call.

Alastair sa zarazil. „Nesúdim ťa, Callum. Hoci je pravda, že od začiatku cesty si veľmi tichý.“

Call sa potrebuje odnaučiť nahlas odpovedať Aaronovi.

A Aaron by si mal odvyknúť snoriť mu v spomienkach.

„Nič mi nie je,“ povedal Call otcovi. „Iba som trochu napätý.“

„Už iba rok.“ Odbočil na cestu k školským jaskyniam. „Potom mágovia nebudú môcť tvrdiť, že si nebezpečne netrénovaný alebo podobné hlúposti. Jeden rok a navždy od nich budeš mať pokoj.“

O niekoľko minút Call vystúpil z auta a tašku si prehodil cez plece. Chaos vyskočil za ním a ňuchal vo vetre. Z autobusu vystupovali mladí študenti, prichádzali čerstvo zo železnej skúšky. Callovi sa zdali veľmi malí a robil si o nich starosti. Niekoľkí naňho nervózne pokukovali, ukazovali prstami a šepkali si medzi sebou.

Prestal sa o nich báť a pre zmenu dúfal, že Warren, čudná jašterica, ktorá žije v jaskyniach, ich zavedie do rokliny.

Za to by si určite schytil niekoľko bodov zlovestného vládca, poznamenal Aaron.

Call si zamrmľal popod nos: „Prestaň sa mi hrabať v mozgu.“

Prišiel k nemu Alastair, na rozlúčku ho objal a potľapkal po pleci. Call si s úžasom všimol, že sú v podstate rovnako vysokí.

Všade naokolo počul šepot a vnímal oči, ktoré na nich cíveli. Keď od neho otec odstúpil, zatínal zuby. „Si dobrý chlapec,“ povedal. „Nezaslúžia si ťa.“

Call s povzdychom sledoval, ako odchádza. Potom vykročil do jaskýň magistéria. Chaos sa zakrádal za ním.

Všetko sa mu videlo známe a zároveň neznáme. Pach kameňa, ktorý bol hlbšie v bludisku tunelov výraznejší, mu bol známy. Cupotanie malých jašteríc a žiarivý mach mu boli známe. Dokonca aj to, ako naňho ostatní študenti vyvažovali oči, rukami si zakrývali ústa a šepkali, poznal, ale bolo mu to

oveľa neprijemnejšie. Všimol si to aj na niekoľkých učiteľoch. Keď sa priblížil k dverám svojho bytu, majster Rockmaple si div oči nevyočil a Call mu to vrátil takou istou grimasou.

Zaťukal na dvere náramkom a hneď sa otvorili. Vošiel dnu, očakávajúc, že miestnosť bude prázdna.

Zmýlil sa. Tamara sedela na pohovke a už mala na sebe uniformu zlatého ročníka.

Aaron tomu nerozumel. *Prečo si si myslel, že tu nebude? Je to aj jej izba.*

Call mu tentoraz neodpovedal, ale iba preto, lebo v ušiach mu hučalo a dokázal myslieť iba na Tamaru. Ako pekne vyzerá, ako sa jej lesknú vlasy zapletené do hrubého vrkoča a aká je dokonale upravená, od strohého obočia až po uniformu bez jedinej škvrnky.

To bolo divné, povedal Aaron. Tuším ti práve vybuchla hlava alebo čo. Call? Haló, Zem volá Calla!

Musel niečo povedať. Vedel, že musí niečo povedať, hlavne preto, lebo sa naňho stále pozerala, akoby práve na to čakala.

Ibaže sa cítil nemožne, trápne a úplne hlúpo. Nevedel, ako jej vysvetlí, že aj keď sa možno vždy nerozhodol správne, napokon to vyšlo a nehnevá sa na ňu za to, že ušla s Jasperom a nechala ho v hlavnom stane zlovestného vládcu s majstrom Josephom a Alexom, a tak by sa ani ona nemala zlosť naňho, že oživil Aarona...

Nie, nič z toho jej nemôžeš povedať, pevne ho brzdil Aaron.

„Prečo?“ opýtal sa Call a vzápätí si uvedomil, že opäť prehovoril nahlas. Odolal pokušeniu zakryť si rukou ústa, lebo by to iba zhoršil.

Tamara vstala z pohovky. „Prečo? To je všetko, čo mi povieš?“

„Nie!“ zvolal, ale potom mu došlo, že stále nevie, čo by jej *mal* povedať.

Opakuj po mne, vyzval ho Aaron. „*Tamara, viem, že máš veľa dôvodov hnevať sa na mňa a viem, že si musím znova získať твою dôveru, ale dúfam, že jedného dňa zasa môžeme byť priatelia.*“

Call sa zhlboka nadýchol. „Viem, že máš veľa dôvodov hnevať sa na mňa,“ zopakoval a cítil sa ešte hlúpejšie, ak sa to vôbec dalo. „A viem, že si musím znova získať твою dôveru, ale dúfam, že jedného dňa zasa môžeme byť priatelia.“

Tamara zmäkla tvár. „Môžeme byť priatelia, Call.“

Call nemohol uveriť, že to zabralo. Aaron vždy vedel, čo treba povedať, a keď ho má teraz Call v hlave, bude to vedieť aj on! Výborná správa.

„Fajn,“ povedal, keď nedostal ďalšie pokyny. „Dobre.“

Tamara sa zohla a pohladila Chaosu po krku. Vlk šťastne vyplazil jazyk. „Naozaj sa zdá, že je v poriadku, keď nie je posadnutý chaosom. Tuším sa ani veľmi nezmenil.“

Teraz jej povedz, že ti na nej záleží a je ti ľúto, že si urobil niekoľko zlých rozhodnutí, radil mu Aaron.

To jej nepoviem! v duchu odvetil Call. *Keby som jej povedal, že mi na nej záleží, vysmiala by ma. Ale ak už nič nepoviem, možno to prehrmí.*

Odpovedalo mu iba ticho. Namrzené.

„Záleží mi na tebe,“ povedal Call a Tamara sa prudko vystrela. S Chaosom naňho v úžase pozerali. „Urobil som zlé rozhodnutia. Veľmi zlé. Nikto neurobil horšie.“

Aaron sa vyplašil. *Neprežeň to, kamoš.*

„Chcel som Aarona naspäť,“ pokračoval Call a Aaron mu v hlave mlčal. „Ty a Aaron... ste najlepši priatelia, akých som v živote mal. A Chaos. Ale on ma nesúdi.“

Vlk zabrechal. Tamare myklo kútikom, akoby zadržila úsmev.

„Nechcem na teba naliehať. Vezmi si toľko času, koľko potrebuješ, a sama sa rozhodni, ako sa cítiš. Iba som sa ti chcel ospravedlniť.“

Tamara dlho neodpovedala. Potom k nemu podišla a pobzkala ho na líce. Do Calla vystrelila energia a musel sa ovládať, aby ju nestrhol do náručia.

Juj, ticho sa potešil Aaron.

Tamara sa odtiahla. „Neznamená to, že ti všetko odpúšťam, ani že je to medzi nami také, ako predtým,“ upozornila ho. „Nechodíme spolu, Call.“

„Viem.“ Nič iné nečakal, ale aj tak ho v hrudi tupo zabolelo.

„Ale *sme* priatelia,“ dodala. V očiach jej divo zaiskrilo. „Pozri, každý si tu o tebe myslí niečo iné. Nevedia nič o tom, ako si... ako Aaron ožil. Vedia, že majster Joseph ťa uniesol, aj to, že si prispel k jeho a Alexovej porážke.“

Call zaváhal. „Dobre? To je... dobre?“

„Ale všetci vedia, že máš dušu Nepriateľa smrti. Každý to vie, Call. Netuším, nakoľko dokážu pochopiť, že *nie si* on.“

„Celý rok by som mohol zostať v tejto izbe.“ Call sa poobzeral. „Jedlo si vyčarujem z bolonskej salámy ako majster Rufus, keď sme sem prišli prvý raz.“

Tamara pokrútila hlavou. „Ani náhodou. Po prvé, bolonskú nemáme. Po druhé, vyjdeme von a postavíme sa im čelom.“

Musíš byť schopný viesť normálny život mága, Call. Musíš im ukázať, že si to iba ty, nie nejaký netvor.“

Možno nikdy nebudem mágom, pomyslel si Call. Toto je možno koniec.

Aaron stále mlčal. Call si bol takmer istý, že Tamare by nemal povedať o otcovom návrhu, aby preskočil kolégium a zdupkal zo sveta čarodejníkov. Sám bol z toho priveľmi zmätený.

„Dobre,“ povedal. „Súhlasím. Čím chceš začať? Pôjdeme do galérie?“

„Najskôr ti chcem niečo dať,“ prekvapila ho. Odišla do svojej izby, vrkoč sa jej hojdal na chrbte, a vrátila sa... s dýkou. S *Callovou* dýkou, ktorú vyrobila jeho mama a rukoväť aj pošvu vyzdobila špirálovitými vzormi.

„Miri,“ vydýchol a zobral si zbraň. „Tamara, ďakujem.“

Ak tá bude v refektári niekto otravovať, odsekneš mu hlavu, veselo mu povedal Aaron.

Callovi takmer zabehlo. Tamara to, našťastie, pripísala silným citom, a ťapkala ho po chrbte, až kým sa neutíšil.

Tretia kapitola

Do refektára vkročil Call s pocitom nie nepodobným déjà vu. Zdalo sa mu, že sa ocitol na známom mieste, lenže všetko bolo akési iné. Potom pochopil, že je to preto, lebo spoznáva tak málo študentov. Všetky staršie deti chýbali. Zo železného ročníka nepoznal nikoho, z medného a bronzového takmer nikoho a ešte aj učni zo zlatého a strieborného ročníka, ktorých poznal, vyzerali úplne inak. Niekoľkým začínala rásť riedka brada.

Call si pohladil tvár. Ráno sa mal oholiť. Tamare by sa to asi páčilo.

Sústred'sa, napomenul ho Aaron.

Keby tu bol Aaron vo vlastnom tele, určite by sa nezabudol oholiť. Fúzy a bradu by si vytvaroval s prirodzenou seba dôverou a zručnosťou a všetci by ho obdivovali.

Čoskoro pre mňa nejaké telo nájdeme, uistil ho Aaron.

Moment. Čože? opýtal sa Call.

Ale dlhšie sa nad tým nestihol zamýšľať, lebo Tamara ho postrčila k jedlu. Cestou do magistéria mal stiahnutý žalúdok, preto veľa nejedol, ale s Tamarou po boku sa cítil oveľa lepšie a odrazu zistil, že je hladný ako vlk.

Nabral si zelenkavý lišajník, plátky veľkej huby a niekoľko guľatých knedličiek v modrej omáčke.